

ALEŠ PITZMOS

MÍSTA
CO SI PAMATUJÍ

NEMETON

MEMETON

Aleš Pitzmos

**Místa,
co si pamatují**

Nakladatelství Nemeton

Čáslav 2024

NEMETON

Aleš Pitzmos
Místa, co si pamatují

Copyright © Aleš Pitzmos, 2006, 2007, 2024

Cover © Aleš Pitzmos s využitím obrázku z Pixabay.com

Czech edition © Aleš Pitzmos – Nemeton, 2024

ISBN (pdf) 978-80-88670-01-8

ISBN (ePub) 978-80-88670-02-5

ISBN (mobi) 978-80-88670-03-2

Od nepaměti na tváři světa existují místa, co si pamatují, kde zlo přežívá v té nejhrůznější podobě. Když se tam ocitnete, ihned ucítíte nevysvětlitelné mrazení v zádech a snad díky šestému smyslu začnete tušit, že se tam kdysi dávno stalo něco strašného, něco, co mělo být dávno zapomenuto, ale stále to existuje.

Je to všude kolem - ve vzduchu, ve vodě i v půdě. Dotýká se vás to jako lepivé prsty tajemné mlhy, která se ovíjí kolem vašeho těla. A pokud se nezachráníte útekem, nakonec vás dostane, protože duše zemřelých si žádají odplaty a spravedlnosti. Spravedlnosti, které musí být učiněno za dost, spravedlnosti, za niž musí platit potomci vinných.

Ta místa nikdy nezapomenou. Nikdy...

Mrtvé zahrady

Anglie, Yorkshire, 14. říjen 1380

Bylo pozdní říjnové odpoledne a slunce se pomalu sklánělo nad majestátními korunami stromů v Bromptonském hvozdu. Podzim se již dávno ujal vlády, přesto však bylo zatím počasí mírné a teploty se takřka rovnaly letním.

Jonathan Travis si otřel zpoceně čelo a opět se chopil topůrka velké železné sekery. Pořádě se rozpráhl a udeřil vši silou do stromu. Naposledy. Dřevo zapraskalo a ozvalo se dlouhé teskné zavrzání, jak se starý velikán loučil s místem, kde odjakživa rostl. Jeho ohromný kmen padl se zaprašněním do podrostu a Jonathan ucítil zadostiučinění. Ten starý jasan byl totiž pěkným oříškem...

„Jsi dneska ve formě!“ zavolal na Jonathana obtloustlý muž, který stál opodál a osekával z jiného kmene větve. „Je vidět, že ti manželství svědčí!“

Jonathan si otřel ruce do kalhot a pousmál se. Se svou ženou nebyl opravdu nijak dlouho, vzali se teprve před měsícem. Pro celou vesnici to byla velká sláva, obřad se uskutečnil ve starém normanském kostele, okolo něhož byl Brompton kdysi dávno vy-
stavěn.

„Nejspíš mi prospívá Sářina strava. Její pšeničné placky jsou nejlepší široko daleko. Mimochodem, proto jsem si ji taky vzal.“

„A taky kvůli tomu, jak vypadá, co?“ zahlaholil vesele druhý muž. „Já jsem vždycky říkal, že je to nejhezčí děvče z Bromptonu. Měl jsi velký štěstí, že se ti takový poklad podařilo ulovit.“

„Jo, to měl,“ zamumlal Jonathan a posadil se na kmen.

Při vzpomínce na svou ženu alespoň na chvíli zapomněl na starosti, které ho tížily. Už od samého rána, kdy počal s prací v lese, bedlivě zkoumal obzor, zda se odněkud nevalí mlha. Od té doby, co se přestěhoval se ženou do usedlosti vzdálené půl míle od Bromptonu, z ní měl strach. Žili totiž blízko místa, na které často padala, a když se tak stalo, děly se tam divné věci. Místní mu říkali Mrtvé zahrady. Jonathan nevěděl proč, jen to, že se to jméno vázalo k nějaké staré pověsti.

Zanechal přemýšlení a vstal, aby si uklidil svoje náčiní do připravené torny. Mimoděčně se zahleděl směrem k yorkshirským blatům a všiml si, že se u obzoru kumuluje cosi šedého a hustého. Po zádech mu přeběhl mráz, když si uvědomil, že v noci padne mlha. A kdo ví, co přijde z Mrtvých zahrad...

O hodinu později stál Jonathan konečně před svojí chalupou. Bylo to nevzhledné stavení, které jen velmi těžce splývalo s okolní panenskou přírodou, ale byl to jediný dům, který si mohl za své těžce vydřené peníze koupit.

Cesta, kterou přišel, vedla z Bromptonu a pokračovala dál, přes Mrtvé zahrady až do Yorku. Kdysi to prý bývala obchodní stezka, která tu byla i za dob, kdy celá Velká Británie patřila Keltům. Nyní to byla jen zarostlá cesta, po níž nikdo nejezdil, jen odvážní, kteří se nebáli projet územím, které prý bylo prokleté.

Mrtvé zahrady strašily v hlavách místních už po staletí a nedávaly jim spát. Jonathan netušil, jestli je to, co se o nich povídá, založeno na pravdivém základě či zda se jedná jen o hrůzostrašné historky pro mimina, instinktivně však tušil, že místům, o nichž starousedlíci říkají, že jsou zlá, je lepší se vyhnout.

O to více byl zklamán, že se nemýlil. Mlha opravdu přijde. Už teď se hrnula z Mrtvých zahrad do kraje a Jonathan si s hrůzou uvědomil, že už ani nevidí své boty.

Rychle přidal do kroku a stanul před zápražím svého domu. Otevřel dveře a vstoupil do jedné jediné místnůstky, jež byla uvnitř. Všiml si Sáry, která seděla u krbu a něco vyšívala. Jonathan čekal, že ho vřele přivítá (její polibky bývaly sladké a vášnivé), jeho žena mu však věnovala jen mdlý úsměv.

„Jsem ráda, že jsi tady,“ řekla roztrášeným hlasem. „Mám strach. Opět se sem žene mlha a kdo ví, co s ní přijde.“

Jonathan k ní přistoupil a objal ji kolem ramen. „Já vím, že se bojíš, a slibuji ti, že si začas koupíme nový dům v Bromptonu. Anebo pokud budeš chtít, má lásko, tak hodně, hodně daleko, možná v jiném hrabství. Už to nebude dlouho trvat a dostaneme se odsud.“

Sára konečně vypadala mnohem klidněji. „Ach, jak ráda to slyším, drahý, nemohla bych na tomto hrozném místě vychovávat naše dítě.“

Jonathan se zatvářil nechápavě. „Dítě? My nějaké máme?“

„Ne, ale brzy budeme. Bůh nás obdaroval. Budeš otcem.“

Pro Jonathana to byla snad nejhezčí chvíle jeho života. Už se viděl, jak to zítra zapíjí v místní putyce s ostatními dřevorubci. Zítra. Už zítra...

Jonathan se znenáhla probudil. Pomalu otevřel oči a zabodl je do tmy, která se rozprostírala jeho stavením jako hustý povlak. I oheň už dávno vyhasl a zbyly po něm jen dvě doutnající polena, rudě ozařující malou část místnosti. Jak mu to připomínalo království pekelné!

Otřásl se. Necítil se zrovna nejlépe, byl zpocený a žaludek měl sevřený úzkostí. Netušil proč, ani nevěděl, co ho vzbudilo. Vždycky totiž spal jako špalek.

Zadíval se na manželku, která vedle něho pokojně oddychovala. Potřásl hlavou a pomyslel si, že se mu snad zdála jen nějaká noční můra, nic víc. Znovu chtěl zalehnout, když ho úplně probral podivný zvuk, který dovnitř dolehl zvenčí.

Kroky. Kolem chalupy někdo kráčel.

Jonathan si tím byl smrtelně jistý. Znovu se k němu jako odporný červ připlazil strach. Kdo tu může být takhle pozdě v noci, navíc za mlhy, jíž se místní báli?

Sebral všechnu svoji odvalu, stáhl ze sebe houni a sklouzl ze slavníku na zem. Z nahrubo stlučeného dubového stolu (byla to jeho vlastní výroba) sebral pochodeň a rožnul ji tím, že ji přiložil k doutnajícimu polenu. Vydávala měkké a jasné světlo, které ho uklidňovalo.

Zaposlouchal se, zda kroky neuslyší znovu.

Nic. Jen hrobové ticho.

A pak někdo zaklepal na dveře.

Jonathan odstranil petlici a rázně je otevřel. Nikdo za nimi nebyl, jen hustá mlha, která vnikla do jizby a začala se kolem něj

obtáčet. Studenými prsty se dotýkala jeho obličeje jako by byla živá.

Jonathan vyšel před stavení a posvítíl pochodní do mlhy, dohlédl však jen na pár stop. Byla opravdu hustá!

„Hej, je tam někdo?! Ozvi se, neznámý!“ vykřikl, ale odpovědi se mu nedostalo. Jako by tu skutečně nikdo nebyl.

Že by se mi to jen zdálo? napadlo ho.

Chtěl se vrátit dovnitř, do tepla a bezpečí, když zaslechl ženský hlas. Jako by zněl přímo v jeho hlavě!

„Ty, ty nejsi on. Přived' ho. Čekám na něj už dlouho.“

Jonathanovi se z něho roztlouklo srdce. Probouzel v něm totiž zvláštní pocity. Byl tak klidný a plný něhy, ale zároveň tak mrazivý...

„Paní, jste tu někde?! Co potřebujete?!“ zakřičel znovu do šedivé vše zahalující clony, ale odpovědi se mu nedostalo. Místo toho se začalo dít něco zvláštního: mlha se vzdouvala, kroutila a vytvářela podivné obrazce.

Jonathan si až příliš pozdě uvědomil, že se dostal do střetu se silami, které nepocházejí z tohoto světa a lidé s nimi mají jen málo co dočinění.

Rychle zmizel v chalupě a zavřel dveře na petlici. V tom okamžiku se do nich opřela nějaká neviditelná síla, stejná, která začala záhy cloumat i s okenicemi. Jonathanovi došlo, že to nebude dlouho trvat a dveře se vylomí. Rychle k nim přišoupl těžký stůl a modlil se, aby nápor vydržel.

Odstoupil. Pot z něj řinul v proudech, srdce mu divoce bilo v hrudi.

Za sebou uslyšel vyděšený hlas. „Jonathane, co se to děje? Mám strach. Pojd'me odsud pryč.“

Přišel ke své ženě a pevně ji objal. „Nevím, co si počít,“ zašepтал k ní a hlas se mu přitom třásl. „Něco je venku. Nedovedu to vysvětlit, ale má to tvar a podobu. Snad se to nedostane až k nám dovnitř.“

Cítil, že se mu Sára sesypala na rameno a začala vzlykat. Byla vyděšená tak jako on. Snažil se ji utiшит, avšak vzápětí zjistil, že už

nepláče. Odtáhla se od něj a on ke svému zděšení spatřil zvláštní jiskry v jejích očích.

„Každý bude platit,“ promluvila mužským hlasem, což Jonathana vyděsilo a ohromilo zároveň. „Čekám tu na něj, dokud nepřijde.“

Jonathan na ni zíral a nevěděl, co si má myslet. „Sáro,“ oslovil ji. „Co se to s tebou děje?“

Jeho žena neodpověděla, místo toho se nepřičetně rozesmála. Ten smích se mu vtíral až do morku kostí.

Popadl ji za ramena a zatřásl s ní. „No tak, vzpamatuj se!“

Vzápětí všechny zvuky utichly. Jonathan si uvědomil, že tlak na dveře i na okna povolil. Neznámá síla, která byla tam venku, odešla. Konečně. Je po všem.

Znovu se otočil na svou ženu a sledoval baziliščí úsměv na její tváři. „Už jsem tady!“ řekla pomalu a zřetelně. Následovala hlasitá rána – to povolily dveře. Něco se vehnalo dovnitř a zaplnilo to celou jizbu. Temnota. Mlha. Smrt. Smích jeho ženy. A pak se něco dotklo jeho mysli. Něco tak strašného, že si přál, aby to všechno rychle skončilo...

2. listopad 1381

Překrásná yorkshirská krajina byla s nadcházejícím podzimem oděna do pestrobarevného hávu spadaného listí, které pokrývalo meze i rozoraná pole. Této přírodní scenérií, složené z nepřeberné kakofonie lesů, jezer a vesnic, vládlo zádumčivé ticho. Z nedalekých blat v tomto období často přicházely husté mlhy a svými lepkavými prsty osahávaly celé okolí. Jako by se snad chtěly zmocnit každé lidské duše...

I přes nepříznivé počasí však nebyla polní cesta, vinoucí se zoraným polem a několika remízy, prázdná: hnala se po ní totiž družina třiceti jezdců na válečných koních.

Její vůdce, vysoký muž s aristokratickými rysy ve tváři, zastavil hřebce, přičemž tak učinili i jeho společníci. Jeden z nich, rytíř

oděný v lesklé zbroji vonící téměř novotou, předjel ostatní a připojil se k mlčenlivému mladíkovi v čele.

„Co se děje, Wille?“ zeptal se ho téměř familiárně.

Baron William de Hornet ukázal k yorkshirským blatům, nad nimiž se kupila nízká mračna. „Ty to nevidíš? Tu zvláštní šed' těsně nad obzorem?“

„Myslíš tohle?“ ušklíbl se Oliver de Grey. „Toho jsem si fakticky nevšiml. Takové malichernosti jako počasí jdou mimo mě.“

William se ušklíbl. Taky proč by se Grey něčím podobným zabýval. Celý svůj život myslel jen na to, jak se někde pořádně napít, popřípadě svést nějakou ženu, pokud to bude šlechtična, tak jenom lépe. William mu to nevyčítal, protože o tom sám věděl svoje. Nyní se však ve svých pětadvaceti letech usadil, oženil se s krásnou ženou a vystavěl pro ni a pro své budoucí potomky nové pevné sídlo. Hrad Hornet. Jako dědic hraběte z Cumberlandu si to ostatně mohl dovolit.

Jediné, co ho na Greyovi doopravdy štvalo, bylo to, že své rytířské povinnosti bere na lehkou váhu. Situaci nepomohlo ani to, že na téhle výpravě byli tak trochu z donucení.

Vzhledem k tomu, že Anglie už dlouhou dobu vede válku s Francií a schopní bojovníci umírají na bitevních polích na kontinentu, byl hrabě z Cumberlandu samotným anglickým králem (pokud se tedy takové označení hodí pro třináctiletého výrostka) Richardem II. požádán, aby vyslal družinu, která by zakročila proti selskému povstání, jež se v té době rozmohlo v Yorku. Samozřejmě si byl hrabě vědom toho, že úspěchem celé akce může stoupnout i jeho prestiž u dvora, a tak povolal toho, komu věřil nejvíc, svého synovce, Williama. Bohužel s ním musel jet další šlechtic, který by v Yorkshiru reprezentoval jejich rodové zájmy, a tím byl právě Williamův nechvalně známý vzdálený bratranec Oliver de Grey, lehkomyšlný švindlíř a lhář. A také neuvěřitelný zbabělec, který dosud ani pořádně nebojoval a celý svůj život trávil zavřený v krčmách, kde si užíval dámské společnosti.

William ho raději ignoroval a otočil se v sedle, aby se podíval na svého správce, muže postaršího zevnějšku, který byl vlastní-

kem prošedivělých vlasů a dlouhé zubaté jizvy, jež mu ohavila pravou tvář. „Myslíš, že bychom poblíž našli nějaký nocleh, Johne? Ještě před tím, než padne mlha?“

Muž, který již za svůj život prošel mnoha bitevními poli, pokýval hlavou. „Ano, pane, kousek odtud leží malá vesnice. Myslím, že se jmenuje Brompton.“

„Tak tedy Brompton,“ vychutnal si pachů toho názvu v ústech William. „Pohybují se tam vzbouřenci, anebo se na tom místě můžeme ukázat beze strachu?“

„Myslím, že se nemusíme obávat. Je to jen malá bezvýznamná osada. Kolem dokola nic není a místní ji opouštějí jen zřídka. Usuzuji, že se o povstání zatím ani nedozvěděli.“

„Výborně, to jsem chtěl slyšet. Dneska se tedy snad vyspíme v suchu a v teple. Ta včerejší noc, kterou jsme strávili u řeky, byla úděsná.“ William věnoval úsměv zhýralci po svém boku. „A ty se tam chovej slušně. Pamatuj na to, že jsi rytíř, a ne nějaký sprostý nádeník.“

Oliver de Grey se zatvářil opovržlivě. „Jsem svůj v každé situaci. To mi bohatě stačí.“

„Jak myslíš,“ zasmál se William a pobídl koně do cvalu.

Skupina jezdců vyrazila po polní cestě vstříc vzdálené vesnici a v jejich patách se začala pomalu ale jistě vydávat i mlha, plazící se z mlčenlivých yorkshirských blat.

Krátce před soumrakem vjeli jezdci do Bromptonu. Byla to typická vesnice, jakých se v té době nacházely po Anglii stovky – chudá a ubohá. Jediné, čím se lišila od svých souputnic, byl velký normanský kostel, který zde byl vystavěn před více než dvěma sty lety; vypínal svou mocnou kamennou věž vstříc nebesům, zastřešeným temnými mraky. V samotné vsi bylo jen pár domů, tedy spíše špinavých chatrčí, a něco, co mohla být hospoda, ale klidně dobře i maštal.

To ubohé místo vyvolalo ve Williamovi podivný, těžko identifikovatelný pocit, který začal zuřivě hlodat uvnitř jeho nitra. Na malý okamžik se mu zdálo, že tu už někdy byl.

„Vilíku!“

Podíval se na Olivera, který se v tu chvíli tvářil jako přitroublý pitomec.

„Ale ale, ty vypadáš, jako kdyby na tebe sáhla sama smrt. Co se to s tebou děje?“

„Nic!“ odsekl stroze William a už nejméně posté si přál, aby s ním ten idiot nebyl. Raději začal jednat, než aby snášel jeho další žvásty a dětinské chování. Jemným zamlaskáním zastavil koně u dítěte, sedícího na holé zemi a hrajícího si s neurčitým předmětem vyřezaným ze dřeva. Pomalu se k němu naklonil a přiměl se k úsměvu. „Hej, chlapče, nevíš, kde bychom tu našli nocleh?“

Dítě zvedlo svou plavou hlavu, upřelo velké vyděšené oči na družinu jezdců, dalo se do křiku a zmizelo ve dveřích nejbližší chalupy.

„Co se mu stalo?“ zeptal se nechápavě Oliver, kterému se začalo dělat z toho špinavého a po hnoji vonícího místa špatně.

William byl nejprve také překvapený, pak však pochopil. „Co by. Nikdy neviděl žádné rytíře. Ty bys neměl strach z třiceti po zuby ozbrojených jezdců na válečných koních?“

„No, to záleží na tom, za jaké situace bych je potkal,“ mudroval Oliver a krčil při tom rameny. „Kdyby byl jedním z nich manžel ženy, s kterou bych si začal, vzal bych dozajista nohy na ramena.“

„A pak by sis ještě týden pral spodky, to by byla vůně!“ zakončil to vtipem William. Všichni muži se vesele zasmáli, s výjimkou Greye, který výrok doprovázel obludnou grimasou.

„Jestli hledáte místo, kde můžete složit hlavu, zkuste to v kostele,“ ozval se zponenáhla za jejich zády dívčí hlas.

William se otočil a spatřil neznámou mladou ženu, jejíž tvář lemovala kaskáda havraních vlasů. I když na sobě měla špinavé šaty a na tváři velkou šmouhu, musel uznat, že je na zdejší poměry až výjimečně krásná. Zároveň si také uvědomil, že Greyovi se tu okamžitě začalo líbit.

Jako by to přivolal, Oliver se chopil slova. „V kostele? Není to příliš svaté místo pro otřelé válečníky, kteří prošli hrůzou nesčet-

ných válečných polí? Nebylo by tu lepší místo, někde v dámské společnosti, u takového kvítka, jako jste vy?“

Dívka se zvonivě rozesmála.

William uchopil Greye pevně za rameno, aby jím zacloumal. „Tak dost, Olivere,“ pokáral ho, i když mu bylo spíš do smíchu. „Jede se do kostela. To je rozkaz!“

Kněz, starající se o zdejší farnost, páter Jacob, byl veskrze milý a přívětivý člověk. A také velmi vzdělaný. William by v takovém zapadákově někoho takového nečekal. Přesto, anebo právě proto, tu ale páter byl, aby pečoval o duše svých oveček.

K jeho dalším vlastnostem, už méně ctnostným, patřila také zvědavost. Snažil se z příchozích vymámit úplně všechno: kdo jsou, proč jsou tu a kam mají namířeno. Hlavně ho zajímala slova o vzpouře místních rolníků a také o Cumberlandu, z něž rytíři pocházeli.

Jacob si promnul vous a už poněkolkáté zopakoval svou oblíbenou větu. „Ano, Cumberland, ten je krásný, zvláště okolí jezera Windermere. Vyrůstal jsem tam stejně jako vy, jste mí krajané.“

„To je ale náhodička,“ řekl Oliver neotesaně a zívł na celou místnost.

William se pousmál. Páter ho rovněž nudil, ale když už u někoho mají spát, bylo zdvořilostí strpět i jeho výstřednosti, tedy u Jacoba zvědavost.

„Takže vy tedy máte namířeno do Yorku?“ zeptal se páter ještě jednou, jako by se chtěl ujistit.

„Přesně tak,“ odpověděl trpělivě William. „Slyšel jsem, že tam odtud vede nějaká cesta. Nemám pravdu? Zítra bychom se po ní vydali.“

Páter se chytil olověného křížku, který se mu houpal na krku, a řekl si pro sebe rychlou modlitbičku. „Být vámi, pane, raději bych tudy nejezdil. Tu cestu už nikdo dlouhou dobu nepoužívá a říká se, že tam sídlí zlo.“

William se zasmál. „Vy, muž církve, opravdu věříte těmhle pohanským báchorkám?“

Páter se zatvářil vážně. „Ano, věřím, a vy byste měl také. Ta stezka totiž vede přes Mrtvé zahrady.“

„Mrtvé zahrady,“ vychutnal to slovo v ústech William a pak ho vyplivl jako nezralou třešeň. „Proč se jmenuje zrovna tak?“

„Netuším, ale místní z něho mají strach. Slyšel jsem o něm jen z povídání těch, kteří se tam vydali, a věřte mi, nebyly to hezké příběhy.“

Oliver se chopil slova, protože tohle téma ho začalo zajímat. „A kdo by nám o tom mohl povědět víc?“

Páter pokrčil rameny. „Jděte do krčmy a poptejte se po Wilfredovi. Ten ví o zdejších kraji úplně všechno.“

Oliver se zasmál. „Do krčmy? Tak to se mi líbí! Tobě ne, Wil-liame?“

Tázaný neodpověděl, protože v něm to podivné jméno vyvolalo nepřijemný pocit, který stále sílil.

Mrtvé zahrady? Co je to vůbec za místo?

O necelou hodinu později seděli někteří z jeho mužů ve velkém sále kamenné hospody, již spatřili už při příjezdu, před sebou měli máz piva a u stolu s nimi byl vrásčitý stařec, kterého místní nazývali Wilfred. Muž si nervózně usrkl piva, které mu jeho štědří hostitelé koupili, a rozhlédl se po napjatých tvářích kolem stolu, jako kdyby si pečlivě rozmyšlel, co všechno jim může říct.

„Tak povídejte!“ vyštěkl netrpělivě Grey. Místní zkazky ho vždycky zaujaly, pivo se u nich pilo zvláště dobře a dobré bylo i to, že v putyce byla dámská obsluha, která měla i na Oliverův vkus nadmíru vyvinuté přednosti.

Wilfred se rozhlédl po tvářích mužů, s nimiž trávil večer. „Tak jo, páni,“ promluvil obhroublým hlasem. „Mrtvý zahrady. To je nadmíru nebezpečný místo. Už po staletí se tam dějou moc divný věci, hlavně když tam padne mlha. To se pak lidem zdá, že se odtud linou d'ábelský hlasy, který někoho hledají.“

Stařec na chvíli zmlkl, jako kdyby chtěl zvýšit napětí u těch, co ho poslouchali, a zahleděl se z okna. Venku se usadila tma, která byla nezvykle hustá. Kdybyste v ní rozzhnuli louči, nebylo by

vidět ani na krok, neboť celý kraj zároveň s ní pokryla i zrádná mlha z blát.

„Děje se to za nocí, jako je tahle,“ pokračoval stařec. „Mlha je už i tak sama o sobě divná, a mnohem divnější je v Mrtvých zahradách. Něco v ní sídlí. Něco strašného. Lidí, kteří se na to místo za podobný mlhy zatoulají, se už nikdy nevrátí. Ztratí se. Vypaří se. Už je nikdo nenajde a nikdo neví, co se s nima děje.“

Co já pamatuju, už hodně lidí se tam ztratilo. Jeden sedlák vezl zeleninu na trh do Northallertonu a vzal to přes Mrtvý zahrady. Nikdo už ho pak neviděl. Našel se po něm jen jeho povoz. No a zrovna před rokem se stala vůbec ta nejstrašnější událost. Kousek od zahrad bydlel ve starý usedlosti jeden z místních dřevorubců se svojí pěknou ženou. O jedny podzimní noci, když padla obzvlášť hustá mlha, se odtud začaly linout podivný skřeky. Nikdo z místních neměl odvalu se tam jít podívat, až ráno, když mlha opadla. Byl jsem mezi těma, co tam byli první. Dřevorubce i jeho ženu jsme našli bez života v jejich domě. Nikdo v té chvíli nevěděl, na co mohli umřít.“

William se neklidně zavrtěl. Nevěděl proč, ale byl ten večer nervózní, podobné zkazky mu tedy na klidu nepřidávaly. Na blatech se vždycky ztrácelo hodně lidí, nejen tady, ale kdekoliv v Anglii. Všechno šlo však racionálně vysvětlit. Nešťastní poutníci mohli v husté mlze snadno sejít z cesty a bloudit pak pustými vřesovišti několik dní, aby nakonec zemřeli hladem a žízni, anebo prostě zapadli do bažiny, která je bezezbytku vcucla. To bylo celé. Ale i přes to, že tohle všechno věděl, ho celá historika děsila.

„A co koroner hrabství, co určil jako příčinu jejich smrti?“ zeptal se Oliver a William byl rád, že ho na chvíli oprostil od jeho sžíravých myšlenek.

„Jo, ten přijel až za týden,“ odpověděl po chvíli Wilfred. „Měl prej hodně práce někde jinde. Ale i on nevěděl, na co vlastně umřeli. Ale já jsem si jistej, že to nebylo vůbec přirozený. Zahlídl jsem jejich oči. Oni viděli něco děsivýho. Umřeli strachem...“

Do místnosti vlétl průvan a zhasil několik svící, které stály na stole. Stařec si zakryl tvář, jako by se něčeho lekl, jako kdyby byl

vítr poslem nějaké vyšší moci, která ho chce ztrestat za to, že vypráví věci, o nichž by měl raději mlčet.

William mu položil ruku na rameno a pokusil se ho uklidnit. „To nic, příteli, to je jen vítr. Ještě jste nám ale nevysvětlil, proč se to místo jmenuje Mrtvé zahrady.“

Stařec se trochu uklidnil, zvláště po tom, co před něj hospodský postavil další máz piva. Navíc se mu ještě nikdy nenaskytla příležitost, že by seděl u stolu s takovými štědrými a vznešenými hostiteli, jako tentokrát.

„Tak jo,“ řekl nakonec, spokojeně se zavrtěl na dřevěné lavici a natáhl se po džbánku s pivem. „Povídá se už po generace, že dřív to místo vůbec strašný nebylo, naopak tam bylo moc hezky. Je to asi tři sta let, co se tam usadil jeden normanský šlechtic, kterej dostal panství od tehdejšího krále, Viléma Rufuse, jehož byl oblíbencem. Vystavěl si tu kamennou tvrz a vně předhradí nechal vybudovat zahrady, kde by mohla odpočívat jeho překrásná žena, kterou nadevše zbožňoval. Ona ho ale nikdy nemilovala. Všechno začalo ve chvíli, kdy se ten šlechtic účastnil společně s královým bratrem Robertem *Curthosem* první křížové výpravy. Jeho žena zůstala doma sama. Po pěti letech se vrátil, zničený protrpěnými strastmi v *Outremeru*, jen aby ji našel v náručí jiného muže. Nikdo neví, co se tu osudnou noc stalo, ale prej tam jednoho rána našli ji a jejího manžela bez života, oba zabité mečem, a mrtvolu chlapce, jehož společně měli, s rozseknutou lebkou. Mezi lidmi se začalo šuškat, že je vrahem ten chlap, kterej si s ní začal. Ostatně pravda je, že už ho tu nikdo nikdy neviděl, vypařil se po tom incidentu jako pára nad hrncem.“

Ale jedno je jisté. To místo od té doby bylo špatný, nikdo tam bydlet nevydržel a nakonec zpusťlo, stejně jako ty nádherné zahrady, kterým se nakonec začalo říkat mrtvý. Přicházela tam mlha a děly se tam divné věci. Dodnes se říká, že to dělají duše zemřelých, co nemůžou nalézt klid a hledají viníka.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho. Nikdo nebyl schopen slova, a i samotný Grey, který byl všude znám svou nevymáchanou hubou, ani nedutal. Vyprávění toho starce bylo působivé a ve

chvíli, kdy všichni seděli nacpaní v potměném lokále, za okny mlha, opravdu děsivé.

A tehdy to začalo – Williamovi se udělalo nevolno. Nevěděl, zda za to mohla ta historka, anebo to, že měl už od rána žaludek jako na vodě.

Zvedl se od stolu s omluvným výrazem ve tváři. „Půjdu na chvíli na vzduch.“

Oliver se zatvářil škodolibě. „Ale Wille, snad tě vyprávění našeho přítele nerozrušilo? No jen běž, my se zatím budeme bavit dalšími děsuplnými historkami.“

William neodpověděl, protáhl se kolem dvou tří stolů, kde seděli místní štamgasti, vytrvale vstřebávající zlatavý mok, a vyšel před hospodu. Úleva, kterou na chladném vzduchu očekával, však nepřišla. Spíš naopak. Ještě se mu přitížilo. Cítil chladné, lepkavé a nenechavé prsty mlhy, které se ho dotýkaly na obličejí, jako by byly živé. Snažil se vymanit z jejich sevření, když se mu cosi prodralo do mysli. Hlas ženy, který neustále opakoval jen jedno jediné slovo.

„*Isabel, Isabel, Isabel.*“

„Isabel,“ vyslovil to jméno nahlas. Nevěděl proč, ale něco v něm probudilo, snad vzdálenou vzpomínku, zasunutou někde v hlubinách jeho mysli: patřila překrásné ženě s plavými vlasy. Isabel. Jak ji jen mohl znát?

Nevolnost byla rázem pryč. Ten hlas však zůstal. Byl tak krásný, ale zároveň i mrazivě ledový. „*Pojd'. Pojd' a najdi mě.*“

Zmateně se otáčel v kruhu, pátral po neviditelné ženě skrývající se v temnotě a mlze, ale nespátřil nic.

„Co se děje, co se to se mnou děje?“ zašeptal zmučeně William a chytil se za hlavu. Cítil, že dnešní noc bude delší, než si původně myslel, a zároveň si uvědomoval, že se na tomto místě dějí opravdu podivné věci.

Kéž mě ochraňuje Bůh!

Když se vrátil do lokálu, byl už klidnější, dokonce vrhl na své spolubojovníky mdlý úsměv.

Oliver ho přivítal se širokým úšklebkem, rozpráhl ruce, aby jimi obkroužil ve výmluvném gestu celou místnost, a zafuněl blahem. „No že ses taky ukázal! Už jsem myslel, že tam strávíš celou noc. Tady je to mnohem zajímavější. Historky, pivo, ženy. Nádhera.“

William se posadil. „Je to divná noc. Opravdu divná.“ Otočil se na Wilfreda. „Neznáte náhodou nějakou Isabel?“

„Isabel?“ zopakoval stařec. „Bohužel, nikdo takovej tady nebydlí. Kde jste k tomu jménu přišel?“

William pokrčil rameny. „Nevím, jako by se mi vynořilo v mysli nebo jako by mi ho mlha sama našeptala.“

Ostatní se zasmáli, až na staříka, který se zatvářil zděšeně. „Pak vám tedy radím, pane, nikam dnes už nechod'te. Zůstaňte raději celou noc tady v lokálu. Bude to tak lepší. Mrtvý zahrady jsou poblíž a můžou to bejt zrovna ty, co vás volají.“

William nevěděl proč, ale staříkovi věřil, věřil mu celý příběh o Mrtvých zahradách. Tušil, že venku je něco zlého, něco, s čím by nebylo radno si zahrávat – přesto ho to začalo přitahovat. Jako by nějaký skrytý hlas v jeho hlavě neustále opakoval jedno jediné slovo – *pojď*.

„Máte pravdu. Dnes v noci zůstanu tady,“ řekl nakonec.

„Wille, vidíš to, co já?!“ vykřikl náhle Oliver vzrušeně.

William se otočil. Ve dveřích stála tmavovlasá žena překrásné tváře a postavy a upírala na ně své tmavé oči, jako by chtěla nahlédnout někam do jejich útrob a vpálit jim tam své znamení. Williamovi až po chvíli došlo, že je to ona dívka, kterou potkali při příjezdu do vesnice. Nyní vypadala jinak, možná ještě krásněji a smyslněji, zároveň však i zlověstněji.

Kývla na něj a pokynula mu rukou ve výmluvném gestu, které naznačovalo jediné – *pojď* se mnou.

William se prkenně otočil na Greye a spatřil v jeho očích tančící jiskřičky. „No teda, ta holka je vážně naprosto k sežrání, a pokud mě zrak nešálí, kynula ti, abys ji následoval, ty šťastlivče!“

„Jsem ženatý,“ odpověděl William odměřeně.

Oliver bouchl pěstí do stolu, až lahodný mok vylétl z nádoby a skrápěl desku. „Tohle není žádná výmluva a ty to dobře víš!“ Zdvihl se. „Když ne ty, tak já ano.“

Chystal se k odchodu, když ho někdo prudce chytil za paži. Oliver se překvapeně otočil a zjistil, že hledí do Wilfredových temných očí, naplněných hrůzou.

„Nechod'te ven, pane, zapřísahám vás. Může se vám tam stát něco zlého.“

„S tou dívkou?“ odfrkl si Grey. „Netvrď mi, že je nebezpečná. Dozajista ji dobře znáš, když je z vaší vesnice.“

„Ano, znám ji. Jmenuje se Morwena a je to sirotek, její rodiče zemřeli před několika lety. Ale přesto...“

„Tohle mi úplně stačí,“ nenechal ho Oliver domluvit. „A teď mě pusť, ty pobudo, jinak špatně skončíš.“ Prudce se vytrhl ze starcova sevření a zmizel v temném otvoru dveří, kde zákeřná mlha pohltila jeho tělo.

Wilfred si povzdechl a upřel oči na Williama. „Jste moudrý, můj pane, že jste nepodlehli svodům mlhy, které mnohé dovedou na scestí. Bůh ochraňuj duši toho nebožáka.“

„Jak jste to myslel?“

„Sám nevím,“ pronesl rozvážně stařec, zdvihl se od stolu a odešel, aby zanechal Williama napospas myšlenkám, drtícím ho jako mlýnská kola obilí.

Oliver de Grey značně posilněný pivem, jež v Bromptonu vařil místní sládek, nedbal na nebezpečí a ignoroval vše, i svůj pud sebezáchovy. Nač by ho měl vlastně poslouchat? Procházel se mlčenlivou zamlženou krajinou a vedle sebe měl dívku, kterou považoval za jednu z nejhezčích, co kdy viděl. I krása mnohých šlechtičen bledla před její panenskou nádherou.

A také z ní sálalo něco, co ho velmi přitahovalo svou živočišností; vnitřní plamen nezkrotnosti, řekl by. Ona nebyla typickou vesnickou dívkou, která uteče, jakmile zahlédne rytíře na koni, ona byla něco víc.

Možná je to dar od Boha, napadlo Olivera. Pěkně vyvinutý dar.

Již dávno opustili vesnici a nyní kráčeli polní cestou, pokud mohl tedy Grey věřit svým očím. Vůbec ho nezajímalo, kde je a kam mají namířeno, plně se odevzdal Morweně, která ho vedla stále hlouběji do mlhy. Od chvíle, co vyšli z hospody, vůbec nepromluvila a jen se chichotala, což Olivera rozžhavilo doběla, zvláště když si uvědomil, co tenhle jejich tajný noční výlet znamená – už se velmi těšil na dávku tělesné rozkoše, kterou po všem tom stresu z výpravy potřeboval jako sůl.

Morwena se náhle zastavila. Oliver si nejprve myslel, že kvůli husté mlze zabloudila, pak si však uvědomil, že jsou zřejmě na místě. Ale na jakém? Nikde nebyla ani stopa po chalupě.

Mlha rychle houstla, za chvíli už neviděl ani své nohy, pouze tmavovlasou dívku, jež stála kousek od něj; právě zabodla louči do země.

„Myslela jsem si, že půjde on,“ promluvila sametovým hlasem a Oliverovi chvíli trvalo, než si uvědomil, o komže to vlastně mluví.

„Na něj se neohlížej, je to zatrpklý ženáč. Já jsem jiné sousto, drahoušku, to mi můžeš věřit.“

„Nevadí, i ty posloužíš mému záměru,“ pravila a zvonivě se zasmála.

Nejdřív ho to znejistilo, pak ho však napadlo, že s ním hraje jen nějakou hru, a tak se zcela podvolil jejím úmyslům. Přistoupil k ní tak blízko, až se téměř dotýkali, a chvíli studoval její překrásnou, symetrickou tvář. „Jaký záměr máš na mysli, srdíčko?“

Neodpověděla. Jen na něj upírala své hluboké temné oči.

Tohle oťukávání už začínalo Olivera unavovat, a tak se raději chopil iniciativy a rozhodl se jednat podle svých nejlepších zkušeností. Pravda, jeho počínání občas končilo katastrofálně, před nedávnem musel dokonce utíkat před rozzuřeným manželem jedné své oběti zcela v nedbalkách trnkovým keřem, tohle však bylo jiné. Ta dívka se mu sama nabízela, chtěla, aby si ji vzal, aby ji sevřel v náruči a radoval se z jejího pevného a mladého těla. S radostí tak učinil.

Pravičkou ji chytil kolem pasu a levičkou zajel k jejím hýždím, aby je mohl pevně stisknout; zároveň se nedočkavě přisál k jejím plným rtům. Lačně opětovala jeho polibky a on si plně užíval její mladistvé krásy a svůdných křivek jejího těla. Opustil její ústa a začal ji jemně laskat na šíji, přičemž cítil její teplou pokožku a příjemnou vůni heřmánku. Vydala z úst hluboký povzdech a on s přívalem vzrušení zjistil, že ho hladí na zádech a snaží se ho zbavit kabátce.

A v tom okamžiku se to stalo: na bedrech pocítil spalující bolest. Odtáhl se od dívky a sáhl si na záda. Zjistil, že krvácí: cítil lepkavou tekutinu prýstící skrz rozedranou látku. Ona ho poškrábala! „Ty děvko!“ zaryčel, vzápětí však strnul hrůzou.

Dívku, na niž hleděl, nepoznával. Byla to stále ona, ale i nebyla: v jejím výrazu bylo něco ďábelského a v jejích očích plály zvláštní jiskřičky, až se zdálo, že ani nepatří člověku.

„Panebože,“ vysoukal ze sebe a začal ustupovat. Chtěl se obrátit na útěk, zmizet z tohoto prokletého místa, ale všechno se proti němu spiklo. Mlha ho ovinula jako smrtonosná pavučina a pohrávala si s jeho tělem – rázem byla tak hustá, že vytvořila stěnu, která mu bránila v ústupu.

S hrůzou v očích se zadíval na dívku, která se k němu blížila pomalými kroky, a v tom okamžiku to pochopil – pokud je mlha pavučinou a on je mouchou, kterou lapila, pak ona je... ona je pavoukem.

Zalétl rukou k opasku a ulevilo se mu, když nahmatal dobře známý jílec svého meče. Tasil a namířil zbraň proti dívce. Chvilí zírала na špičku čepele a pak se rozesmála. „Myslíš, že mě můžeš zastavit?“ pronesla hrubým hlasem, který byl velmi podobný mužskému. „Nikomu se to ještě nepodařilo a ani tobě ne.“ Ďábelsky se zazubila. „Vím, že tu je s tebou, nelži mi!“

Oliver se třásl hrůzou, neboť si uvědomil, že tu chuděru musel posednout nějaký démon. Navíc vůbec netušil, o čem ta dívka, nebo spíše ta věc, jež okupovala její krásné tělo, hovoří.

Tušil však jediné – pokud chce přežít, musí utéct. Jediná cesta vedla skrz ni. Musí ji zabít, aby prošel, to bylo nesporné. Odhodlal

se k činu – napřáhl meč k ráně, která by ji poslala tam, odkud vzešla, avšak jakmile tak učinil, projela mu dlaní ostrá bolest. Upustil meč. Zbraň skončila na zemi a Oliver zjistil, že celý jílec žhne narudlým plamenem. Když se zadíval na svou dlaň, spatřil na ní hluboké popáleniny.

„Všechno je marné,“ šeptla dívka; pak ji obklopila mlha a vířila kolem jejího těla, až to vypadalo, že se vznáší ve vzduchu. Zároveň do Oliverovy mysli vstoupilo cosi cizího, cosi zlého, něco, co ho chtělo ovládnout. Snažil se proti tomu bránit, bojovat, ale vše bylo marné...

William de Hornet otevřel víčka ztěžklá únavou. Naskytl se mu pohled na vyprázdněný lokál a na svíčku, plápolající na dubovém stole, u něhož seděl. Její tlumená záře osvětlovala dobře známou Johnovu tvář, na níž byla patrná únava, jak jeho správce potlačoval spánek.

„Kdy už bude ráno, starý příteli?“ otázal se William, aby zapřel nit hovoru.

John pokrčil rameny. „Bude to ještě chvíli trvat, můj pane. Je listopad a noci jsou dlouhé. Raději spěte.“

William se zatvářil kysele. Opravdu by velmi rád usnul, milosrdný spánek však bohužel ne a ne přijít. Pomyslel na své druhy – bojovníci spí na pohodlných slaměných matracích na faře a Oliver... No, ten se ještě nevrátil a William si dokázal představit, co asi tak v téhle chvíli dělá, zatímco on jako hlupák sedí v téhle putyce a čeká na ráno. Báł se ale vyjít ven. Cítil, že by se ten hlas vrátil, a pak by ho možná přepadlo nutkání ponořit se do mlhy a dostat se do Mrtvých zahrad.

Zvenčí se náhle ozval srdcervoucí výkřik. William sebou trhl, a i John se zatvářil poplašeně.

„Oliver?“ zašeptal.

„Ano, jsem si jistý, že to byl on,“ přikývl William.

Sice Olivera nemusel, na druhou stranu to však byl jeho bratranec a nemohl ho nechat v nesnázích. Zapomněl tedy na ostražitost a vyskočil od stolu.

„Pane,“ snažil se ho zastavit John, ale William na něj nedbal a vyšel před hospodu. Správce ho následoval, v ruce držel louči, jíž se snažil odehnat tmu a mlhu: byla však opravdu velmi hustá, viděli jen na pár kroků.

„Hej, Olivere, co se děje?!“ vykřikl William, ale odpovědi se mu nedostalo. Bromptonu kralovalo ticho. Až po chvíli se Oliverův nepřičetný jekot ozval znovu.

„Jde to z míst, kde dle místních leží Mrtvé zahrady, že ano?“ otočil se William na Johna.

„Ano, můj pane,“ potvrdil správce zasmušile.

„Nesmíme ho tam jen tak nechat. Vyjedeme tam na koních a budeme doufat, že se neztratíme.“

John zavrtěl hlavou. „Ne, můj pane, já vyjedu, vy zůstaňte tady. Víte přece, co vám ten stařec řekl.“

John mluvil moudře. William chtěl už už souhlasit, když mu do hlavy znovu vtrhl ten neznámý hlas a začal ho sužovat svou smyslností.

„Pojď, čekám na tebe. Už dlouhou dobu.“

Projížděl jeho myslí jako nůž máslem, neodbytně se zarýval do jeho vědomí a přiměl ho k tomu, aby vše ignoroval, i pud sebezáchovy. Zapomněl na svůj strach, zapomněl na Wilfredovo varování, zapomněl na všechno. Musel se dostat do Mrtvých zahrad stůj co stůj a Oliver byl dobrou záminkou.

Položil Johnovi ruku na rameno, aby ho uchlácholil a zároveň přesvědčil o svých záměrech. „Jedu s tebou, příteli, ať se ti to líbí nebo ne. Společně máme mnohem větší šanci jej nalézt.“

Vesnici nechali daleko za sebou a zamířili do spárů mlhy. John, který jel první, držel zapálenou pochodeň na délku ruky, ale i tak téměř nic neviděli. Museli dávat velký pozor, aby nesjeli z polní cesty, protože pak by se do Bromptonu vraceli jen stěží.

William stále slyšel v mysli vábivý hlas, netušil však, co ho na něm tak upoutalo. Byl krásný jako libozvučná melodie slavíka, ale zároveň chladný a mrazivý jako řinčení řetězů...

Isabel.

I když se sebevíc snažil, nemohl na to jméno zapomenout. Vrylo se mu do mysli jako ohnivé znamení, které zaplálo vždy, když zavřel únavou ztěžklá víčka. Možná za to mohl jen nedostatek spánku, ale připadalo mu, jako by v okolní mlze tančily neviditelné oči, které sledovaly každý jeho krok, každyčké jeho gesto.

„Barone Greyi, ozvěte se!“ zahulákal John do mlhy, ale odpovědi se mu nedostalo. Oni však věděli, že jejich ztracený druh musí být někde v těchto místech.

Náhle John zastavil koně a William zjistil, že na zemi před nimi leží nějaký člověk. Oliver to nebyl, byla to ta dívka, Morwena.

William seskočil z koně a John ho následoval. Dívka byla stočená do klubíčka a tvář měla zakrytou dlouhými temnými vlasy. Téměř to vypadalo, že spí. William však věděl, že je mrtvá, přestože se o tom zatím nestačili přesvědčit.

John jí vzápětí nahmatal krční tepnu. „Již není mezi živými.“

„Ano, máš pravdu,“ přisvědčil William. „Ale jak zemřela? Vypadá to, že na těle nemá žádná zranění. Snad by mohla být uškrtená, i když pochybuji, že by toho byl Oliver schopen. Je to sice nezodpovědný zhýralec a zvrhlík, ale nikoho by takhle chladnokrevně nezabil.“

John pokrčil rameny, neboť už za svůj život viděl mnohé výstřelky ze strany jinak počestných mužů. Převrátil Morwenu na záda a odhrnul jí vlasy z obličeje.

William si na dívku dobře pamatoval, věděl, jak byla překrásná, nyní ji však jen stěží poznával. Její obličej byl v ostrém kontrastu s havraními hlasy příšerně bledý, tvář měla zkrivenou do hrůzné grimasy strachu a oči... Ano, ty oči! Byly vytřeštěné děsem.

„Panebože,“ ulevil si John. „Zdá se, že zemřela strachem stejně jako ten dřevorubec se svojí ženou, o nichž nám vyprávěl Wilfred.“

William se od mrtvolky odvrátil a potlačoval nevolnost, která ho náhle přepadla. Ostrý bodavý pocit v jeho žaludku, pocit hnusu a odporu, se změnil ve jméno, jež na něj křičelo všechno – mlha, polní cesta i jeho kůň.